

Gyimesi László

Ez egy másik folyó

Ez egy másik folyó. Szerelem-csillám pikkelyein
Fürgébb halak sodorják partra az elátkozottat,
A holtra-vált fuldoklót, az önkéntes áldozatot,
Az ismeretlent, aki csontot és vért kínált a víznek
Cserébe az üres holnapért, azaz a semmiért, igen,
De teste nem kell a folyónak, kivetné azt a föld is,
Nem fogna rajt' a tűz, szél se sodorná sehohovába.
Ne beszélj nekem bátor vagy gyáva tettről, hull a hó.

Ez egy másik folyó, pilléz a pihe fekete bársonyára,
Partján az ocsúdó hús, persze csontok, kagylók, kövek,
Csillám-kikötők, szikrázó dérbozontok, jégtű-ágyak,
Homokká őrlött sorsok turzásai, dúnék sós iszonyból,
A tenger ígéretei, a tengeré, ahová eljutunk akkor is,
Ha hegyre hágunk, ha rágjuk a földet. Tegyünk akármit,
Odajuttat a rend, hőzönghetünk akart, túrt áldozatról,
Szerelem, hit, hűség: mind salak, sötét víz hordaléka.

Ez egy másik folyó, önnönmagáé, nem tűr idegent,
Élő vagy holt, mindegy, az ember nem kívánatos,
Ahogy nem kívánatos a parti idő, a jégcsipke tér sem,
Csak a magába forduló cifra örvény az érvényes jelen,
A forgás, a sodrásban himbálózó űr, az éjlelkű tölcser,
A csapódó cseppek galaxisa, s a pörgő fekete lyuk.
Kilökött test, nyújtózom a téli rettenetben, hull a hó,
Magamnak mondom, de értse más is: ez egy másik folyó.

Zene

Ez itt a csúcs? A jégmező?
A tél falakká dermedő hava?
A szél, a fagy királyi földje?
Ezért siettem, ezt akartam látni?

Szakadt ruhám, sebes karom, bokám,
Botló szívem hiába kergetett.
Se vár, se kincs, se istenek,
Kövek csupán – a jég, a hó alatt.

Barlang se vár a fáradó utasra,
A szirt mögött megágyazok magamnak,
A fagy de lassan éri el a csontot!
A kő, a jég, a hó zenét hazudnak.

KÓFARAGÓ JÓZSEF | MOZART